

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket a soproni „CS” közösség tagjai írták (sorrendben: Schaul Árpád, Bidló András, Szabó András, Horváth-Szováti György, Németh László.), a májusiakat Horváth József (Tata).

Április 2. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 11,1-45 – Van jóságos Atyánk!

Ahhoz, hogy szó szerint vegyem a Lázár feltámasztásáról szóló tudósítást, sajnos már eléggé „fertőzött” a gondolkodásom, viszont a teológiai tudásom nem olyan alapos, hogy a fenntartásaimat, kérdőjeleimet meg tudnám magyarázni... Ezért csak szimbolikus módon tudom értelmezni a mai evangéliumi szakaszt.

Mindenképpen ellentétéről van szó: élet-halál, fény-sötétség, mozdulatlanság-mozdulat... Mivel Jézus egy másik helyen azt mondja, hogy „*Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani...*” (Mt 10,28) – számomra ez a történet a lélek haláláról, sötétségéről, mozdulatlanságáról szól.

Talán Te is átélted már, hogy úgy éreztél, beteg a lelked. Talán megfogalmazni sem tudtad, hogy mi a baj, csak

érezted, hogy valami nincs rendben. Fogytán a lelkesedés, nehezebb a gondolkodás, fásultan szólnak az imák, szürkének és fakónak tűnik a világ... Persze ha elég erők vagyunk, netán van mellettünk egy társ vagy néhány jó barát, akkor talán meg tudunk küzdeni a problémával, de előfordulhat, hogy összecsapnak felettünk a hullámok. Elborít a sötétség, a tehetetlenség...

Miben bízhatok ilyenkor?

Lázár története alapján három dologban biztosan:

Jó Atyám tudja, hogy mi van velem, tudja, hogy hová jutottam, tudja, hogy miért, hiszen egy pillanatra sem téveszt szem elől...

Biztosan a segítségemre siet, hiszen a végtelen szeretet nem tehet mást, mint megindul segíteni, ha tudja, hogy szükség van rá...

Ő az, aki tudja, hogyan lehet meggyógyítani, feltámasztani a lelkeket, hogyan lehet eloszlatni a sötétséget...

Viszont tudnunk kell, hogy nekünk aktívan részt kell vennünk ebben a folyamatban! Ahogy Jézus nem rángatta ki Lázárt a sírból, ugyanúgy minket sem rángat ki akaratunk ellenére a saját veremünkben. Ő hív, nyújtja a kezét, de nekem kell megragadnom, nekem kell a lépéseket megtennem!

Számomra a mai evangéliumi szakasz örömhíre ez: Van jóságos Atyám, aki annyira szeret, hogy mindig a nyomomban van, nélküle nem történhet velem semmi, és mindent megtesz értem! Legyen nyitott a fülünk, a szívünk, hogy meghalljuk, megérezzük az ő körülölelő jelenlétét! Akkor is – sőt akkor különösen –, amikor úgy tűnik, hogy körülvesz a sötétség...

Április 9. – Virágvasárnap – Mt 26,14–27,66 – Hűség a szenvedésben is

Jézus életének legnehezebb napja közeleg. Összegyűjti majd tanítványait, hogy a Biblia talán legtöbbet idézett vacsoráján elbúcsúzzon tőlük. Tudja, hogy most már nekik kell továbbvinniük a tanítást, amit talán még nem is értenek igazán. Amit ember megtehetett, azt ő megtette. Az elmúlt években együtt éltek, példabeszédeket mondott nekik, talán valami megmaradt az emlékezetükben a cselekedeteiből és a tanításából, pár nap múlva majd jobban megértik, hogy mit akart mondani. Tudja, hogy még nincsenek készen a

feladatra, félelmében még a legkedvesebb tanítvány is meg fogja tagadni őt. Sokan – még tanítványai közül is – nem értették a tanítás lényegét. Sőt van, aki pénzsóvárságból képes elárulni őt.

A búcsú után tudja, hogy ettől kezdve egyedül kell mindent végigcsinálnia. Hiába kéri kedvenc tanítványait, hogy imádkozzanak vele, egyedül marad. Emberként irtózatossá nagy teher van rajta, még elmenekülhetne, még megtagadhatná a tanítását, de akkor hiába jött le a földre. „Legyen meg a Te akaratod!”, imádkozza,

és ezzel túllép emberi mivoltán. Tudja, fel kell áldoznia magát, hiszen csak ezzel tudja megváltani a világot. Ő meg tudta hozni a legnagyobb áldozatot, kérdés, hogy mi mekkora áldozatot tudunk hozni mindennapjainkban.

Jézus magányos szenvedésében is tiszta ember tud maradni, nem bántja az őt támadókat, és megbocsát az ellene vétkezőknek. Az utat egyedül járja végig, és embertársai iránti szeretetét a legnehezebb helyzetben is megőrzi, az őt bántókkal szemben is. Tudunk mi is szeretni?

Április 16. – Húsvétvasárnap – Jn 20,1-9 – Semminek sincs vége

Pedig ez a nap csendet ígért. Megnyugvást nem, az még arrább van, de nehéz, szomorú csendet igen. És már ez is valami az elmúlt napok zaklatottsága után. Az apostolok, a barátok kimerülten virrasztanak. Megpróbálják újra és újra végigpörgetni az eseményeket. Ki, mikor, mit hibáztat el? Ennek tisztázása elengedhetetlenül fontos a férfi lelkének. E nélkül remény sincs a megnyugvásra. De nem értik, mi történt. Néhányan csalódtak, mások dühösek. Az együtt eltöltött évekre gondolnak, és talán arra, hogy mennyivel hasznosabban is eltölthették volna ezt az időt, amit elvontak a családjuktól, a válalkozásuktól.

Magdolna sem alszik. Ő sem ért semmit, de a szívével mégis megérez valamit. Nem süllyed apátiába, hanem amint lehet, elindul a sírhoz. Még sötét van. A lábai elé kell, hogy nézzen, ezért sincs esélye a távolba látásra. De neki az amúgy sem volt szokása, az a férfiak dolga: a jövő kifürkészése, stratégiák és koncepciók építgetése. Neki megmaradt a pillanat boldogsága. És ebből volt bőven az elmúlt években. Ezért nem gondolta egy percig sem, hogy elfecsérelte volna az idejét. Éppen emiatt ő az, aki elsőként megy a sírhoz, és aki látja, hogy a követ elhengerítették.

Ettől kezdve szaporábbak a pulzusok. Ettől fogva mindenki futva közlekedik:

Magdolna az apostolokhoz, Péter és az a másik tanítvány a sírhoz. Az utóbbiak egyenesen versenyt futnak. Attól a másiktól, Zebedeus fiától, aki előbb ér a sírhoz, ugye, amúgy sem állt távol egy kis egészséges versengés... De azért a célnál bevárja a lassúbbat, ahogy kell, ahogy tanulta. Különbösen is, Péter a főnök. Ő az, akinek a helyén van a szíve. Ami a szívében, az a száján. Ő kimondja, amit a többiek csak gondolni mernek, vagy még gondolni sem.

Péter nem tétozódik, azonnal bemeleg a sírhoz, majd bemeleg a szeretett tanítvány is. De most nem beszélnek, Péter sem szól. Csak néznek, a sírra, egymásra, aztán ismét a sírra. A gyolcsra és a kendőre, amit gondosan összehajtogatva találtak.

Néznek, és látnak. Az összehajtogatott kendőnek pedig különleges jelentőséget tulajdonítanak. Sokfélélt jelenthetne, de nekik csak *azt* jelentheti. Rablók széthaj-

gálták volna, vagy magukkal vitték volna az értékes szövetet. De Isten világában rend van, ahol a kendőket gondosan összehajtogatják. És ez annyit tesz, hogy

mégsem porlanak szét az együtt eltöltött évek, és az idő sem fut a semmibe. Az életadó víz tovább szalad, ha új mederben is. Semminek nincs vége. Láttak, és hittek.

Április 23. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Hit és hűség

A felébredt Jézus és a tanítványok először találkozását írja le János evangéliuma. Hogy ez pontosan mikor történt, kérdéses lehet. Ha elfogadjuk Jánost, nem okoz gondot a húsvétvasárnap esti időpont, egyébként pár hetes dátum hihetőbb lenne – ennyi idő alatt már felépülhet egy tetszhalálig meggyötört test is. Ezt kétezer év távlatából már nem fogjuk tudni eldönteni. S ha a tenyeres-talpas tanítványok az akkori kor paradigmái alapján nem ismerhették is a tetszhalál állapotát, mi már tudjuk, hogy létezik ez a jelenség.

Tamás, legkedvesebb apostolom, a ráció talaján mozogva kételkedik. Neki bizonyíték kell, nem ígérlet. Hogy miben, kiben hisz majd, ha Jézus akkor is

megjelenik tanítványai körében, mikor ő is ott van velük? Ezt csak ő tudja. Én Uram, én Istenem... Éppúgy lehet egy örömteli vagy csodálkozó szófordulat a hitetlenkedő, majd megbizonyosodó tanítványtól, mint ahogy mi is használjuk, ha hirtelen nem várt személlyel találkozunk.

De hogyan lehet értelmezni a Jézus ajkára adott, „*boldogok, akik nem látnak és hisznek*” állítást? Azt hiszem, ez az állítás minden olyan Jézust követő, késői tanítványra vonatkozik, akinek a valódi Jézus-követése, tanításának életre váltása örömet és boldogságot jelent. Az örömteli hit nem más, mint annak a hűségnek a kifejeződése, hogy Isten Országának megvalósítása Jézus példája

nyomán minden nap lehetőség számunkra.

Ha csak azért kéne hinnünk (Istenben), mert Jézus csodákat művelt, halottakat támasztott fel, majd maga is feltámadt a halálból, akkor nagyon sajnálnám a testvéreimet, hogy ennyire félrement tanítása a szeretetről, irgalmasságról. Jézus enélkül is Isten fia, ugyanúgy, ahogy én, és még 7,3 milliárd embertársunk.

Legyen elég enélkül is: Cselekedni, ahogy szeretnénk, hogy velünk cselekedjenek. Szeretni, azaz jót akarni embertársainknak, magunknak – az egész teremtsenek. Nem egyszerű, de egyszerű valaki a halált is vállalva kitartott emellett.

Április 30. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,13-35 – Találkozás Jézussal

Jézusba vetett hitünket, ahogy az apostolokét is, leginkább a bizonyosságok erősíték...

Vannak egyáltalán dolgok körülöttem, amelyekben nem ismerhetem fel őt? Vannak olyan emberek körülöttem, akiknek tekintetéből nem ő figyel rám, és nem bizonyosodhatom meg a jelenlétéről?

Ezeket a dolgokat és embereket csak akkor nem vehetem észre, ha vak vagyok; de még akkor sem, hiszen a vakok számára is érzékelhető Jézus és vele együtt az örömhír jelenléte, csak kinek a szemét, kinek a fülét kell kinyitnia ahhoz, hogy találkozhasson mindezekkel a legegyszerűbb helyzetekben.

Rohanó világunkban elmenni egy hívogató templomajtó előtt, ahol a csendben vagy éppen egy gyertya fényében fedez-

hetném fel magamnak – egyenlő a vak-sággal.

Barátaimra nem figyelni, őket nem meghallgatni, hanem saját „piti” gondjaimmal elárasztani – szelektív hallás, de inkább a sükettség, így szintén esélyem sincs a Jézussal való találkozásra.

Családomban, munkahelyemen, az iskolában, közösségben..., és sorolhatnám a tereket, hogy mennyi helyen és élethelyzetben van lehetőségem a vele való találkozásra. Akarom-e ezt a találkozást? Kényszerítem én is, mint az emmausziak, hogy bejőjön hozzám, az én házamba és életembe is, és hogy velem is maradjon? Jézus nem megy oda, ahol őt nem óhajtják igazán, ahol nem akarják határozottan és komolyan, ahol nem kérik, ahol nem fogadják úgy, mint várva-várt vendéget.

Az a meggyőződés, hogy Jézus valóban feltámadt, hogy él: az emberi történelemben és azon belül minden egyes embernek a legcsodálatosabb és legnagyobb átalakító hatású ténye és egyben lehetősége. Íme, ezek az emmauszi tanítványok is, akik az előbb még olyan reményvesztetten, csalódottan bandukoltak, most szinte megijedve, újjászületve futnak vissza Jeruzsálembe a nagy örömhírről. Nem számít, hogy fáradtak, hisz új erőre kaptak! De milyen más lélekkel, erővel, kedvvel, milyen más céllal, milyen más hírről és bizonyossággal! Ugyanazon az úton, de más szívvel járni! Ugyanabban a családban, egyazon munkahelyen, ugyanazon emberek között, ugyanazok között a kísértések és örömök között, de mégis egészen másként... Hittel és bizonyossággal!

Május 7. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,1-10 – „Azért jöttem, hogy életük legyen legyen”

Régen úgy hívták e napot, hogy Jó Pásztor vasárnapja. Ma „hivatások vasárnapja”. Régen egyértelmű volt, hogy imádkoztunk papi hivatásokért, jó papokért. Mára mintha túlléptünk volna ezen: a hivatásokat ünnepelek.

A tavalyi évben a pápa azzal kezdte buzdító levelét, hogy a keresztény hivatás minden megkeresztelt ember közös küldetése. Tehát a saját területünkön mindnyájan a keresztény hit tanúi vagyunk. Azután a papi hivatás méltóságáról, a papi szolgálathoz szükségeségéről szólt.

Mint minden közösségben, az Egyházban is szükség van sajátos szolgálatokra, és a vezetők különös szereppel bírnak Isten népében. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal, hogy mit sem ér a pásztor

nyáj nélkül. Mennyit ér, ha a pap a templomban hirdeti az ígét, de nincs mellette mögötte a közösség, amely megtartja őt, és amelyet ő vezet, táplál?!

A mai evangélium Jézusról, a jó pásztorról szóló példázat.

Az ókori keleten ismert szereplők voltak a juhászok. Szüntelenül úton voltak, jó legelőt keresve. Életük figyelemmel telt, bátrak voltak, ha védeni kellett a juhokat. És különös szeretet töltötte el őket a nyáj iránt, név szerint ismerték juhukat. Ősidőktől kedvelt kép volt Jézusról, hogy ő a jó pásztor!

Ha elolvassuk az evangéliumban a jó pásztorról szóló részt, kiderül, hogy nem is olyan idillikus ez a szakasz. Jézust megkövezéssel fenyegették ellenségei. A

példabeszédben nekik szól Jézus – a nép vezetőit, az írástudókat és farizeusokat minősíti. Ők a tolvajok, rablók.

Jézus azt is mondja magáról, hogy „én vagyok az ajtó”. A kép megértéséhez tudnunk kell, hogy a nyáját az est közeledtével karámba terelték, amelynek egyetlen nyílása volt. Ide feküdt le a pásztor. Csak rajta keresztül lehetett ki- és bemenni. Ő volt a karám „élő ajtaja”. A jó pásztor védi, óvja, táplálja, tereli nyáját. Nem kihasználja...

Hivatások vasárnapján ne a papunk lelkiismeretét vizsgáljuk, ne azon töprengjünk, hogy milyen papot szeretnénk, milyen papra lenne szükségünk, hanem vizsgáljuk a magunk életét! Ha úgy éljük meg keresztény hivatásunkat, hogy öröm

számunkra Jézushoz tartozni, akkor a bennünket körülvevő közönyre, önzésre a

szerepet dinamikus erejével reagálunk. Ha lesznek élő, életerős közösségek, akkor

biztosan lesznek – „kitermelődnek” – jó vezetők, papok is!

Május 14. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 14,1-12 – „...legalább a tetteimért higgyetek”

Érthető a nyugtalanság a tanítványokban. Most hangzott el, hogy „egy közületek elárul”, és hogy Péter meg fogja tagadni. Különböző is kevés ideig lesz velük Jézus. A sok szép remény összeomlani látszik. Mindent elhagytak, és most vége?!

Jézus úgy oldja fel aggodalmukat, hogy éppen rogyadozó hitüket próbálja erősíteni. Csak az segít, ha még jobban bíznak, a reménytelenség ellenére.

Tulajdonképpen minden hívő embernek ezt kell megtanulnia: igazán himni azt, amit hiszünk!

Nem kell nyugtalankodni, ha valaki elhagyatottan áll a világban, és kísértések, megpróbáltatások közepette nem érzi Isten

közelségét. „Segítsd hitetlenségemet!” A kevéske hitet tudatosítani, megerősíteni – ez segíti a továbbhaladást.

A tanítványok további bizonytalansága, hogy nem ismerik azt a sorsot, amely a Mesterükre vár. Sem az utat, amely elvezeti Jézust az eléje szabott célhoz.

Hová megy? Hová megyünk majd, ha ebből az életből ki kell lépni? Van-e valami elgondolásunk, hogy mi történik velünk, ha meghalunk? Nem az a kérdés, hogy mit vallunk erről, hanem az, hogy a szívünk legmélyén mit hiszünk róla? Azt, hogy a halál egy nagy pont az élet végén? Vagy egy kétségbeesett kérdőjel? Hány-

szor halljuk: „Istent hiszem, de hogy van túlvilág...”

A sokszor nyugtalanító kérdésre Jézus választ ad: Van tovább. Az Atya hazavár.

Elbizonytalanít bennünket a „láthatatlan” Isten. A megközelíthetetlen. Az emberek felett való Úr. Jézus megtanította, hogy Istenről másként is lehet gondolkodni: úgy is, hogy Ő „itt lenni is van”. Benne élünk, mozgunk, és Ő mibennünk. Jézusban feltárulkozott, „láthatóvá lett”. A szavak mellett a tettek tanúskodnak Arról, akinek küldöttéként a földön élt.

Engem mi nyugtalanít? Erősítenem kell a hitemet? Tetteim miről tanúskodnak?

Május 21. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,15-21 – Az Igazság Lelkét kapjátok

Furcsa világban élünk. Nem könnyű eligazodni. Elterjedt a „politikai korrektség”. Vezérlő elv lett, sajnos nemcsak a politikában, hanem a mindennapi életben is. Mit jelent valójában? Tégy úgy, mintha mindent másként látnál, mint amilyen valójában, tagadd a valóságot, hazudj!

Ez az a mentalitás, amely nem néz a dolgok mélyére, nem gondolja végig a történéseket... Mondja, amit várnak tőle. A kommunikációban szinte természetes, de uralja a gazdaságot, és lassan átjárja mindennapjainkat is. Aki másként értelmezi a valóságot, aki másként gondolkodik, másként beszél, annak tartania kell attól, hogy kirekesztik. Alkalmazkodni kell, mert különben hátrányok érik a sorból kilógót.

A globalizált világállam eszménye nem egyeztethető össze a hagyományaira építő, ember léptékű világlátással. A nemzet, a család, a vallás túlhaladott fogalmak lettek. A manipulatív, irányított beszéd igyekszik elsöpörni a lokális gondolkodást.

Furcsa világban élünk! Nem könnyű eligazodni. E világ hatalmasságainak erős törekvése elfedni a helyes utat.

Jézus megígérte övéinek az Igazság Lelkét, amely elvezeti őket a teljes igazságra. A Lélek örökre velük, bennük lesz. A Lélek által lesz Jézus a tanítványokkal, ott, ahol ketten-hárman együtt lesznek az ő nevében. Ez segíti világos látásukat. A Lélek ereje hatja át övéit, amikor evilágban ténykednek: bizonyosságot tesznek, küzdenek.

A Lélek által Isten állandóan az igazságot akarja közölni velünk. Ezzel szemben a világ valóságos maffiának bizonyul az igazság eltemetésében.

A Lélek eszünkbe juttatja, feleleveníti azt, amit Jézus tanított. Új tanításokat is kinyilvánít, segít választ találni az újabb problémák megoldására. A teljesség felé vezet. Az igazság mindenkor éppen elérhető teljességét, az akkor birtokolható szintézist segíti megteremteni.

Van tehát eligazodási lehetőségünk! Csak ráfigyelés kell!

Hogyan próbálok eligazodni a világban? Figyelek a bennem élő Lélekre? Baráti közösség segít megmaradni az igaz úton?

Május 28. – Mennybemenetel – Mt 28,16-20 – „Tegyetek tanítványommá minden népet”

Jézus azzal kezdte működését, hogy bejárta Galileát, körbejárta Izrael helységeit, hirdette az örömhírt, és kezdte nyájba gyűjteni a szétszéledt juhokat. Övéit, a követőit ugyanilyennek akarta. Olvashatjuk a Szentírásban, hogyan küldte övéit tanítani, az örömhírt hirdetni. Először csak

honfittársaihoz, most azonban azzal a feladattal bízta meg őket, hogy tegyenek tanítvánnyá minden népet. Nem azt mondta, hogy építsenek templomot, iskolát, és várják, hogy jöjjenek az emberek. Azt mondta, hogy menjenek utánuk, és gyűjtsek egybe őket.

Jézus küldött volt. Mi, tanítványai is küldöttek vagyunk. Amikor arról kezdünk gondolkodni, hogy mire is küld bennünket, akkor ilyen válaszokat kapunk: tanítani, örömhírt hirdetni, tanúbizonyosságot tenni, nyájba (közösségbe) gyűjteni.

Nem tudjuk, mennyi tanítvány volt jelen a missziós parancs kiadásakor. De nyugodtan feltételezhetjük, hogy nemcsak a maradék tizenegy apostol. Tehát mindazok, akik Jézushoz tartoznak, ezt a feladatot kapták!

Azt tapasztaljuk, hogy ürülnek a templomaink, hogy egyre kevesebben vallják magukat hívőnek. Elgondolkodtató, hogy tán azért is, mert a hirdetést a

szószéknel, az oltárnál állóra bízta rá. Elszabotáltuk a tanúságtételt!

Igen ám, de ki képes hirdetni, tanúságot tenni?

Az ember csak arról tud kitaróan és meggyőzően beszélni, amivel tele van a szíve. Minél jobban ismeri valaki a hitét, minél mélyebb a meggyőződése, annál jobban fog lelkesedni érte, és annál jobban lesz képes beszélni róla.

Megdöbbenő a hitbeli ismerethiány! Nem kell csodálkozni a továbbadási hiányosságokon. A megoldás a folyamatos tanulás, ismeretszerzés (e világ is ezt várja fiaitól!), a tudatátalakítás, majd az életátformálás.

Amikor megértem, hogy jó nekem Jézus útján járni, érzelmileg átmelegszik a szívem. Amikor kipróbálok, és öröm érzése tölt el, akkor fog a belső indítás megszületni... Ráhangolódás, feltöltődés, küldetésteljesítés – átjárják ezek a mindennapjaimat?

